

pouhá platová úprava o sobě znamenala již systemisaci služebního místa, neplyne ani z nálezu stížností citovaného.

Pokud stížnost vytýká dále, že individuální úprava platových poměrů úředníků města P. nebyla provedena stejnoměrně, jest poukázati na to, že nss je povolán zkoumati pouze, zda platovou úpravou, jaké se dostalo st-li, bylo zasaženo nezákonným způsobem v jeho subj. práva; z toho však, že snad městské zastupitelstvo u některých úředníků postupovalo při platové úpravě podle jiných hledisk, než kterými se řídilo v případě st-lově, nemůže st-l důvodně dovozovati nezákonnost platové úpravy, které se dostalo jemu.

Bezdůvodnou konečně uznána výtká rozporu, který stížnost shledává v tom, že městské zastupitelstvo uvádí v dekretu z 19. prosince 1932, vydaném ve stejném znění pro všechny úředníky, že převádí všechna platová a služební práva a nároky obecních úředníků s platností od 1. ledna 1926 na nový platový systém úředníků státních, současně však tuto zásadu při individuální výměře služebních platů st-li porušuje, neshledává ustanovení zák. č. 103/1926 Sb., aniž by odůvodnilo, proč tak činí. Vytýkaného rozporu v cit. dekretu nss neshledal, neboť ze znění úvodní věty cit. dekretu je patrné, že městské zastupitelstvo se ve schůzi dne 20. prosince 1926, provádějíc ustanovení § 212 plat. zák., »usneslo, aby práva a nároky byly s platností od 1. ledna 1926 převedeny na nový platový systém pragmatikálních úředníků státních.« Šlo tedy o všeobecné usnesení zásadní, z něhož st-l konkrétních nabytých práv by nemohl dovozovati. Ostatně úkolem nss-u je zkoumati, zda platová úprava st-li přiznaná je ve shodě se zákonem, nikoli zda souhlasí s nějakým jiným všeobecným usnesením obecního zastupitelstva, které žádných práv st-li nezaložilo.

Č. 11.385.

Církevní věci. — Řízení před nss-em: Rozhodnutí podle § 57 zák. č. 50/1874 ř. z. nebo opatření podle § 56 cit. zák. nebo pouhý projev mínění úřadu s výhradou budoucího rozhodování?

(Nález ze dne 27. června 1934 č. 12.094.)

V ě c: Město D. (adv. Dr. Arn. Back ze Dvora Král. n. L.) proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. děkanský úřad ve D. adv. Dr. Jindř. Veverka z Prahy) o obsazení místa ředitele kostelního kůru.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á p r o n e p ř í p u s t n o s t.

D ů v o d y: Výnosem ze 3. ledna 1925 sdělila zsp v Praze biskupské konsistoři v Hradci Králové, že není překážky proti tomu, aby městská rada ve D. vypsala konkurs na obsazení místa ředitele kůru v dohodě s tamním děkanem jako spolusprávcem kostela.

Po dotazech a šetřeních, proč k vypsání konkursu městskou radou nedocházelo, vyslovil na to okresní úřad ve Dvoře Králové výměrem z 10. října 1930, že místo ředitele kůru při děkanském kostele v D. není již 9 roků obsazeno; o jeho obsazení jednalo se již v r. 1925, kdy městský úřad žádal, aby věc byla zatím odsunuta. Jelikož však do dnešního dne nebylo obecním úřadem ve věci nic podniknuto a děkanský úřad

naléhá na konečné vyřízení věci a na ustanovení ředitele kůru, uložil okresní úřad městskému úřadu, aby vzhledem k tomu, že podle předpisů církevních jest hudba na kůru pro liturgii nutnou, do konce prosince 1930 rozhodl o ustanovení ředitele kůru a o jeho roční odměně a aby na místo to vypsál konkurs. Nevyhoví-li městský úřad tomuto příkazu do stanovené lhůty, rozhodne ve věci okr. úřad podle § 56 zák. ze 7. května 1874 č. 50 ř. z. na základě dlouholetého vykonávání této povinnosti obcí. Připojeno bylo právní poučení, že z výměru lze se odvolati do 15 dnů k zem. úřadu.

Nař. výměrem nevyhověl žal. úřad odvolání obce a potvrdil výměr okr. úřadu, při čemž poznamenal toto: Jak plyne z vyjádření děkanského úřadu ve D. ze 16. března 1926 a přípisu měst. úřadu tamže ze 7. ledna 1926, není pochybnosti o tom, že obec od pradávna ředitele kůru sama ustanovovala a platila. Tomu nasvědčují také ověřené opisy listin městského úřadu ve D., které obsahují vypsání konkursů a jmenování ředitelů kůru od r. 1872 do r. 1919. Jmenovalo tudíž a také platilo obecní zastupitelstvo ředitele kůru nejen v letech 1893 až 1915, jak uvedeno v odvolání, ale i před r. 1893 a také po r. 1915. Jedná se tudíž o prastarý zvyk vydržený, který jest jistě zvláštním titulem právním speciálním, který zavazuje obec co takovou k plnění. Není tu tudíž zapotřebí, aby se starala o hudbu chrámovou a řízení kůru farní obec přírážkami podle § 36 zák. ze 7. května 1874 č. 50 ř. z. Naopak jest povinnost ustanovovati a vydržovati ředitele kůru v tomto případě na základě prastarého zvyku součástí patronátu místní obce co takové, což plyne z toho, že město D. jest také patronem farního kostela, o jehož hudbu chrámovou a řízení kůru se jedná. Zem. úřad uložil proto okr. úřadu, aby městský úřad vyzval, by neprodleně vypsál místo ředitele kůru a v konkursu uvedl, jaké má povinnosti a jaký plat z městského důchodu, případně z církevních prostředků, a aby místo to v dohodě s děkanským úřadem obsadil. Připojeno právní poučení, že rozhodnutí toto jest konečné.

Maje rozhodovati o stížnosti, podané obcí D., musel se nss zabývati především předpoklady své příslušnosti po té stránce, je-li tu rozhodnutí neb opatření správního úřadu ve smyslu § 2 zák. o ss. Takovým rozhodnutím neb opatřením není totiž každý výrok správního úřadu, nýbrž ve smyslu ustálené judikatury jen takový akt vrchnostenský, jímž se individuální situace stran (určitý právní poměr) autoritativně s účinkem vůči straně určuje, zakládá, mění nebo ruší. Rozhodnutím neb opatřením tohoto druhu není však výrok dnes naříkaný, jak plyne z této úvahy:

Obsahem výroku okr. úřadu ve Dvoře Králové z 10. října 1930, potvrzeného i žal. úřadem, byla výzva městskému úřadu, aby do konce r. 1930 rozhodl o ustanovení ředitele kůru, o jeho roční odměně a o vypsání konkursu na toto místo. Tím nerozhodl ještě okr. úřad jako I. stolice ve věcech kultových ve věci samé, nýbrž obracel se z popudu jedné ze stran (církevní vrchnosti) na stranu druhou (obec) s výzvou, aby se definitivně, t. j. ústy kompetentního svého orgánu vyslovila v této věci, zcela zřejmě z toho důvodu, aby zde byl určitý a jasný podklad vzniku sporu ve smyslu § 55 zák. č. 50/1874 ř. z., který byl by pak eventuálně povolán i věcně konečně řešiti. To je patrné též z toho, že úřad k této

výzvě připojil jedinou hrozbu, že totiž nebude-li výzvě té ve stanovené lhůtě vyhověno, rozhodne okr. úřad ve smyslu § 56 cit. zák.; tato hrozba ovšem sama o sobě odkazuje pouze na opatření, jež teprve úřad v budoucnu učiní a není proto ani rozhodnutím neb opatřením, jaké má na mysli § 2 zák. o ss, tím méně pak mohou tím býti dotčena subj. práva stran. Avšak ani ve spojitosti s předcházející výzvou nelze shledati zde nějakého takového rozhodnutí neb opatření, neboť je výrok okr. úřadu svým obsahem jen dokladem toho, že okr. úřad nejen že nechtěl — jak bylo již řečeno — věc samu ve smyslu § 55 cit. zák. definitivně řešiti, ale předpokládal, že po uplynutí lhůty bude nucen před definitivním vyřešením přikročiti nejprve k provisoriu ve smyslu § 56 cit. zák. Poněvadž pak kromě formy řešení sporů ve smyslu §§ 55 a 56 cit. zákon jiné formy cestou správní nezná, nebyl tedy výrok okr. úřadu rozhodnutím neb opatřením správního úřadu, jak je má na mysli § 2 zák. o ss, poněvadž úřad zde nechtěl ani definitivně ani provisorně spor vyřešiti s účinkem proti straně.

Převzal-li pak žal. úřad celý výrok I. stolice i do svého výroku, pak zachoval i on stejnou tendenci, t. j. že neměl — a to ani svou vlastní poznámkou — v úmyslu rozhodovati ve věci ani provisorně ve smyslu § 56 cit. zák., ba ani ne definitivně, což vysvítá zvláště z pokynu, připojeného tímto úřadem úřadu okresnímu, jemuž byl nař. výrok adresován s tím, aby o něm strany vyrozuměl. V tomto pokynu se totiž praví: »Až bude o věci definitivně rozhodnuto, buďtež doklady děkanského úřadu tomuto vráceny za tím účelem, aby je v archivu uschoval pro ev. další potřebu a dalšími doklady doplňoval.« Z tohoto pokynu, který stranám intimován nebyl, plyne tedy jasně, že žal. úřad vycházel nejen z toho, že nerozhoduje definitivně nějaký spor o plnění k účelům církevním ve smyslu § 55 cit. zák., ale i, potvrdiv výrok I. stolice, z toho, že není tu ještě ani rozhodování provisorního ve smyslu § 56 cit. zák. Obojí rozhodování je tak odsunutó na dobu příští.

Na tomto ze zákona a z vlastního obsahu nař. výroku se podávajícím charakteru nemění nic okolnost, že stylisticky některé věty poznámky žal. úřadu svádějí k tomu, jako by zde bylo skutečně rozhodováno, poněvadž obsahují zřejmě jen pouhý projev právního názoru úřadu v otázce, jak bude patrně příští nařízení provisoria odůvodňovati, kterýžto projev však není ještě schopný právních účinků vůči straně. Tím méně tu pak co mění okolnost, že I. stolice připojila ke svému výroku poučení o opravných prostředcích a že žal. úřad, vyřizuje přes charakter onoho výroku odvolání na jeho základě podané, připojil rovněž poučení o opravných prostředcích, poněvadž zůstává zde stále zřejmým ten vlastní obsah, že nechtělo se rozhodovati ani ve smyslu § 55 ani § 56 cit. zák., z něhož jedině úřady vycházely.

Z uvedeného plyne, že nař. výnos je s hlediska § 2 zák. o ss aktem před nss-em nenaříkatelným.

Č. 11.386.

Železnice. — Vyvlastnění: I soukromé průmyslové vleče lze přiznati všeobecnou prospěšnost pro výkon práva vyvlastňovacího.

(Nález ze dne 27. června 1934 č. 13.015.)